ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ρ.—Β. GHEUSI

Η «ΦΩΤΙΑ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ»

(Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιο ἑνὸς νέου ποὺ αὐτοκτόνησε)

«...Ἐγκατασταθήκαμε σὲ μιὰ ἀπομονωμένη βίλλα, σ' ἕνα ἀκρωτῆρι κατάφυτο ἀπὸ πικροδάφνες, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀμμοστρωμένες ἀκρογιαλιές, ὅπου ἀργοσάλευαν ἡ βάρκες τῶν ψαράδων τῆς ἀκτῆς.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες βδομάδες μετὰ τὴν ἐγκατάστασί μας μοῦ φαινόταν πὼς ἡ Κλαίρη εἶχε ἀνακτήσει πειὰ ὅλες της τὶς δυνάμεις. Τὰ μάτια της, ποὺ τόσον καιρὸ τὰ θόλωνε ὁ πυρετός, ξαναγινόντουσαν πάλι καθαρὰ καὶ γελαστά. Ἔτσι κ' ἐγὼ ἄρχιζα νὰ λησμονῶ τὶς βραδυὲς τῆς ἀγωνίας, τὶς ἀπελπισίες μου καὶ τὶς προφητεῖες τῶν σκληρῶν γιατρῶν, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἀνήγγελαν ὡς βέβαιο τὸ θάνατο τῆς ἀγατημένης μου. Τὸ Παρίσι ἦταν πειὰ πολὺ μακρυά μας, τὸ φριχτὸ Παρίσι ποὺ σκοτώνει τὶς νέες γυναίκες, τὶς πολυαγαπημένες, σὰν λουλούδια ποὺ μαραίνουνται στὸ μολυσμένο ἀέρα του. Τὸ εἴχαμε ἐγκαταλείψει πασμένοι ἀπὸ τὰ χέρια, εὐτυχισμένοι ποὺ φεύγαμε γιατί εἴχαμε ὑποφέρει τρομερὰ σ' αὐτό. Τίποτε δὲν μᾶς τραβοῦσε πειὰ κοντά του...

Ἡ Κλαίρη ξαναγεννιόταν ὁλοένα, κοντὰ στὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θαλάσσης. Τὸ μέλλον χαμογελοῦσε τώρα στὶς ἐλπίδες μας. Μᾶς φαινόταν ὅτι τίποτε δὲν θὰ μᾶς χώριζε πειὰ καὶ ὅτι μπορούσαμε νὰ τ' ἀψηφήσουμε ὅλα, τοὺς ἀνθρώπους, τὸ Θεό, κ' αὐτὸν ἀκόμα τὸ θάνατο, τοῦ ὁποίου ὁ ἴσκιος, ἐνόμιζα, πὼς εἶχε ἀποιακρυνθεῖ ὁριστικὰ πειὰ ἀπὸ τὸ προσκέφαλο τῆς πολυαγαπημένης μου.

Ἕνα βράδυ, ἐπάνω στὴν ταράτσα ὅπου κυμάτιζαν τ' ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν, τῶν ἀνοιγμένων ἀπὸ τὴν αὔρα τοῦ πελάγους, ἡ Κλαίρη μοῦ μίλοῦσε γιὰ τὸ εὐτυχισμένο μας μέλλον, ὅταν ἔξαφνα ἔνοιωσα νὰ περνάη ἀπ' τὸ κορμί της μιὰ ἀνατριχίλα.

— Ἄς γυρίσουμε, τὴν συμβούλεψα ἀμέσως. Ἡ νυχτερινὴ δροσιὰ μπορεῖ νὰ σὲ βλάψη...

— Ὄχι, σὲ παρακαλῶ... μοῦ ἀπάντησε τρυφερὰ ἐκείνη. Ὁ οὐρανὸς εἶνε τόσο ὡραῖος!... Ἡ θάλασσα τόσο γαλήνια!... Καὶ εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη ἐδῶ κοντά σου!...

Ἡ εὐτυχία της πράγματι ἀντηχοῦσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὸν τόνο τῆς φωνῆς της καὶ ἔλαμπε μέσ' στὰ **ὡραῖα της μάτια. Δὲν θέλησα** νὰ τὴ δυσαρεστήσω καὶ μείναμε στὴν ταράτσα. Ἡ ἐπίσημη σιωπὴ τοῦ πελάγους ἐγέμιζε τὴν καρδιά μας. Ἔξαφνα ἡ Κλαίρη μοῦ εἶπε:

— Δὲν βλέπεις κι' ἐσύ, ἐκεῖ κάτω, στὴ μέση τοῦ κόλπου, ἕνα φῶς πολὺ γλυκὸ ποὺ φαίνεται σὰν νὰ μᾶς προσκαλῆ κοντά του.

— Δὲν βλέπω τίποτα, τῆς ἀπάντησα. Οὔτε πλοῖο εἶνε ἐκεῖ, οὔτε φανάρι, οὔτε καὶ ἁπλὸς φωσφορισμὸς τοῦ νεροῦ γίνεται...

— Εἶμαι ὅμως βεβαία, ἐπέμεινε ἡ Κλαίρη, ὅτι διαχύνω καθαρὰ μιὰ λάμψη ποὺ φαίνεται σὰν νὰ κυμάτιζε ἐπάνω στὰ νερά.

Μπήκαμε σὲ λίγο μέσα καί, ἐκείνη τὴ νύχτα, ἡ φίλη μου κοιμήθηκε ἄσχημα καὶ παραμιλοῦσε διαρκῶς. Τὴν ἄλλη μέρα ἦταν πὼ ἀδύνατη, πὼ χλωμὴ καὶ φαινόταν σὰν νὰ τὴν ἐβασάνιζε ἕνα κακὸ προαίσθημα, μιὰ ἔξαφνη ἀποθάρρυνσις. Πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι κατεβήκαμε στὴν ἀκρογιαλιά. Στηριγμένη στὸ μπράτσο μου, εἶχε παραδοθῆ μελαγχολικὰ στὸ σφῖξιμο μὲ τὸ ὁποῖο ὑποβάσταζα τὸ κλονιζόμενο περπάτημά της. Συναντήσαμε στὸ δρόμο μας δυὸ θαλασσινούς, οἱ ὁποῖοι μὲ τ' ἀφελῆ μάτια τους, κύτταζαν τὴ φίλη μου μὲ συμπόνια. Τοὺς ἄκουσα μάλιστα σὲ λίγο νὰ ψιθυρίζουν στὴ γλῶσσα τους μερικὰ λόγια ποὺ μὲ πάγωσαν ἀπὸ τρόμο:

— Ἡ μικροῦλα, κυρία, εἶνε πολὺ ἄρρωστη, εἶπε ὁ ἕνας.

— Ναί, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Θὰ δῆ σὲ λίγο τὴ «Φωτιὰ τῶν Κυμάτων».

— Τὴν εἶδε κιόλας, ξάδελφέ μου, εἶπε πάλι ὁ πρῶτος. Δὲν βλέπεις ποὺ στὰ μάτια της εἶνε ἀκόμα ζωγραφισμένος ὁ φόβος της.

Ἡ Κλαίρη, βυθισμένη καθὼς ἦταν στοὺς στοχασμούς της, δὲν πρόσεξε στὰ λόγια τους. Εἶχε κουραστεῖ γιατί εἶχε περπατήσει πολὺ καὶ τὴν ξαναγύρισα στὴν ἔπαυλι, ὅπου κοιμήθηκε ὅλο τὸ ἀπόγευμα ὕπνο βαρὺ καὶ ἀνήσυχο. Ἐγὼ τότε τὴν ἄφησα γιὰ λίγο, γιὰ νὰ πάω ὥς τὸ γειτονικὸ συνοικισμὸ τῶν ψαράδων, ὅπου, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ προσποιούμενος τὸν ἀδιάφορο, ἄρχισα νὰ ρωτάω τὶς γυναῖκες, τί ἦταν αὐτὴ ἡ «Φωτιὰ τῶν Κυμάτων».

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάη ἀπ' αὐτή, καλέ μου κύριε, μοῦ ἀπάντησε μι' ἀγαθὴ γυναῖκα, καὶ σᾶς εὔχομαι νὰ μὴ τὴν δῆτε ποτέ σας...

— Καὶ τί προαναγγέλλει αὐτὴ ἡ φωτιὰ σὲ ὅσους τὴ βλέπουν; τὴν ξαναρώτησα.

— Τὸ θάνατο! μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μὲ τρόμο.

Δὲν μπόρεσα νὰκούσω περισσότερα καὶ γύρισα στὴν ἔπαυλι, κατεχόμενος ἀπὸ ἕναν ἀκατανίκητο τρόμο.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ πιὸ ἀπαίσια προμηνύματα φώλιασαν μέσα στὴν ψυχή μου καὶ κόντευα νὰ τρελλαθῶ... Ἡ βδομάδες περνοῦσαν, μὰ ὁ φόβος μου, ἀντὶ νὰ λιγοστεύη, μεγάλωνε διαρκῶς ὁλοένα.

Ἡ Κλαίρη πέθανε ἐντομεταξὺ ἀργὰ-ἀργὰ σὰν λουλοῦδι ποὺ μαραίνεται. Ἡ ἀγάπη μου, ἀνίκανη νὰ κάνη τίποτε στὴν ἀρρώστεια της, δυναμωμένη ἀπ' τὴν ἀπελπισία, μεγάλωνε διαρκῶς. Ἀγαποῦσα τώρα μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ἀπογνώσεώς μου ἐκείνη ποὺ ἔγερνε ἀργὰ πρὸς τὸν τάφο, λευχή, γεμάτη χαμόγελα καὶ οὐράνιες χάρες, πιὸ ἄϋλη καὶ πιὸ διαφανὴς κάθε μέρα.

Συχνά, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, τὴν ἔβλεπα νὰ σηκώνεται ἔξαφνα ἀπ' τὸ κρεββάτι της, νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ παράθυρο καὶ νὰ καρφώνη τὸ βλέμμα της στὴν κοιμισμένη θάλασσα. Τότε διεύθυνα κι' ἐγὼ μὲ ἀγωνία τὸ βλέμμα μου πρὸς τὴν ἴδια διεύθυνσι, προσπαθῶντας νὰ δῶ αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε ἐκείνη. Μὰ ποτὲ δὲν εἶδα νὰ λάμπη στὴ θάλασσα τὸ παράδοξο σημάδι καὶ ποτὲ ἡ Κλαίρη δὲν μοῦ ξαναμίλησε γιὰ τὴ «Φωτιὰ τῶν Κυμάτων», ἂν καὶ ἤμουν βέβαιος πὼς τὴν ἔβλεπε τώρα κάθε νύχτα...

Καὶ ἡ πολυαγαπημένη μου ἔσβυσε, πέθανε ἕνα βράδυ, ἐνῶ ὁ ἥλιος χανόταν σκορπίζοντας γύρω του ὁλέχρυσα σύννεφα.

Ὁ πόνος μου ἦταν τόσος, ὥστε ἐπὶ ὁλόκληρες ὧρες μοῦ φαινόταν πὼς ἤμουν πιὸ πεθαμένος καὶ πιὸ ἀκίνητος κι' ἀπ' τὴν ἴδια. Ὁ ἐρεθισμὸς τῆς ὀδύνης μου μὲ ἔκανε κατόπιν νὰ βγῶ ἔξω στὴν ἀκρογιαλιὰ σὰν τρελλός... Δὲν εἶχα πειὰ καμμιὰ συναίσθηση τοῦ ἑαυτοῦ μου, ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ βρέθηκα στὴν ἄκρη τοῦ ἀκρωτηρίου, μέσ' στὴ θλιβερὴ νύχτα, ὅπου φώτιζαν ἡ λεγεῶνες τῶν ἄστρων ποὺ μισόκλειναν σὰν δακρυσμένα μάτια...

Πίσω μου, ἔβλεπα ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα τῆς ἐπαύλεως, ἐπάνω σ' ἕνα κρεββάτι ἀπὸ ρόδα, τὴν ἀγατημένη μου, ἀκίνητη γιὰ πάντα... Μπρὸς στὰ πόδια μου, ἡ θάλασσα τραγουδοῦσε, ὑπέφερε, ἔκλαιγε...

Καὶ ἄξαφνα τότε θυμήθηκα τὸ τραγικὸ σημάδι κι' ἔρριξα τὰ βλέμματά μου στὰ σκοτεινὰ κύματα.

Ἀμέσως ἔβγαλα μιὰ κραυγὴ χαρᾶς, σὰν νὰ εἶχα σωθεῖ. Ἐπάνω στὰ κύματα μιὰ λάμψη μυστηριώδης μοῦ ἔκανε φιλικὰ σημεῖα, σὰν νὰ μὲ προσκαλοῦσε κοντά της...

Ἦταν ἡ «Φωτιὰ τῶν Κυμάτων»! Ἡ «Φωτιὰ τῶν Κυμάτων»!

Ὦ, θεία τρέλλα!... Νὰ πεθάνω!... Μπορῶ πειὰ νὰ πεθάνω!...

Καί, ἀσυγκράτητος πειά, ὥρμησα ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ πρὸς τὴν ἄβυσσο».

P. — B. GHEUSI

Ἡ Κλαίρη ξαναγεννιόταν κοντὰ στὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς θαλάσσης...

στὸ κλονοῦ του, καὶ ἕνας λεβαντῖνος βαρκάρης δὲν μπορεῖ νὰ μιλήση ἐμπρὸς σὲ κόσμο σὲ μιὰ πεπλοφόρα μωαμεθανή. Τὴν ἄφησε λοιπὸν νὰ στέκη καὶ νὰ περιμένη σὰν νὰ τοῦ ἦταν ὁλότελα ἄγνωστη. Μὰ ὅταν ἐκείνη πέρασε πλάι του, τοῦ ἔχωσε στὸ χέρι κρυφὰ τὸ κόκκινο μαντῆλι ποὺ τῆς εἶχε πετάξει ἄλλοτε ἀπ' τὸ παράθυρο στὴν κουζίνα.

Κι' ὅταν ἡ βάρκα τοῦ νέου βαρκάρη ἀνοίχτηκε λίγο πιὸ πέρα στὸ γιαλό, μονάχα τότε μπόρεσε αὐτὸς ν' ἀνοίξη τὸ μικρὸ κόκκινο μαντῆλι. Κι' ὅταν ἔλυσε τοὺς κόμπους του, βρῆκε μέσα τὶς πέντε χρυσὲς λίρες.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ νέος βαρκάρης συλλογιζότανε περισσότερο τὸ δῶρο ἀπ' ἐκείνην ποὺ εἶχε θυσιάση τὸν ἑαυτό της γιὰ νὰ τοῦ τὸ προσφέρη.

Μονάχη τώρα καὶ ἔρημη, χιμένη στὴ ἄγνωστο, ἡ Ζαχρά, περπατάει ἄσκοπα, μὴν ξέροντας ποῦ πάει... Βαδίζει, βαδίζει, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο, μὲ τὰ μάτια θολά. Βαδίζει σὰν ὑπνωτισμένη, σὰν μέσα σὲ ὄνειρο καὶ γλυστρᾶ καὶ χάνεται σὰν σκιὰ στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους τῆς Σταμπούλ...

ΜΙΡΖΑ ΡΙΖΑ ΧΑΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΓΑΜΟ

Τὴν ἑπομένη τοῦ γάμου του, ὁ ἄντρας βρίσκεται γερασμένος κατὰ ἑφτὰ χρόνια.

Ὅταν παντρευόμαστε μὲ τὴ βία, μετανοοῦμε μὲ τὴν ἄνεσί μας.

Δὲν ὠφελεῖ νὰ ἔχη γεννηθῆ κανεὶς εὐτυχισμένος, ὅταν δυστυχήση στὸ γάμο του.